

Autor: Jack Donovan

*Bratr bude bojovat s bratrem,
sourozenci zničí svazky rodu,
zle je na zemi, zrazují ženy,
meče planou, praskají štíty,
burácí bouře, vlčí je věk,
nikdo nikoho nechce šetřit,
až celý svět propadne zkáze.*

- Völuspá

Grimnir kráčel hlínou Ulfheimu bosý, jako by si ani neuvědomoval, že nemá na nohou kovbojské boty.

Grimnir přihlíží souboji v Ulfheimu

Protáhl si ramena, protřepal hlavu a zavolal na Frejulfa – dnešní třetí Grimnirův zápas – a jistě ne poslední.

Frejulf se tvářil dost čiperně na někoho, kdo se měl bezprostředně dočkat „vyspravení fasády“. Jako mladší člen Vlků (**Wolves of Vinland**) měl dostat disciplinární nakládačku. Grimnir – vůdce lynchburgské pobočky – mu slíbil, že pokud během několika měsíců nepodstoupí výcvik smíšených bojových umění, dokáže Frejulfovi jeho palčivou potřebnost. A Frejulfův čas vypršel.

Rudovousý chlapík s vytetovanou runou algiz na pihatém rameni začal vybrnkávat melodii na banjo.

Grimnir a Frejulf srazili dohromady své MMA rukavice – následovalo pokřikování, povzbuzování a zvuky zápasu.

Ani ne za minutu bylo po boji.

Když vstal, Frejulfův obličej krvácel. Zdál se být trochu otřesený, ale usmíval se. Spolkl svou medicínku jako chlap, a kolem a dokola si nevedl až tak zle.

Paul Waggener, které znáte coby Grimnira, ho letmo objal a poplácal po zádech.

Ulfheim

Webovým prostorem obíhá **tohle video**, která má za cíl přesvědčit diváky, že to nejhorší, co můžete mladému klukovi říct je, aby se choval jako chlap.

Mnohem horší ale je nechat ho hýčkat si svůj strach a slzy, zatímco fantazíruje o své jedinečnosti, i když nic zvláštního nedokázal – to se rovná ponižování jeho ducha a plýtvání dokonale funkčním chromozomem Y.

Monokl je prostě jen monokl.

Grimnir popadl druha v tílku, očistil mu bláto z tváře a zavolal, jestli by mu někdo nepřinesl pivo. Sledoval probíhající zápasy. Několik plnohodnotných zápasů, spousta *sparringu*. Další zkrvavený úsměv, lehký otřes mozku a něco zvracení – to vše v dobrém rozmaru.

Vinlandští vlci se oficiálně označují za „kmen *völkisch* pohanů“.

Podle Grimnira zápasy sloužily jen jako „předkrm“ pro hlavní večerní událost. Jeho bratr Jarn-nefr – předák pobočky ve Wyomingu – k tomu později dodal, že za největší počín Vlků pokládá právě jejich rituály.

Asi před sedmi lety se Grimnir a Jarn-nefr – kteří ve virginském Lynchburgu provozovali blackmetalový podnik – rozhodli začít pořádat pravidelný tematický vikingský večer. Popíjeli pivo, hráli islandské lidovky a začali předčítat z **Edd**. Jak se akce rozrůstaly o další přátele, rozhodli se přesunout je pod otevřené nebe. Vlci začali s pravidelnými *sumbely* v Národním parku.

Sumbel je běžnou součástí germánského pohanství, odvozenou ze starých textů jako **Beowulf**, **Lokasenna** a **Heimskringla**. Volně přeloženo znamená *sumbel* „hostinu“ nebo „setkání“, a často zahrnuje „pochválení“ nebo „přípitky“ s picími rohy naplněnými medovinou. (více informací lze nalézt v **archívu Sauló** – sborníku indoevropské duchovní tradice)

Zkraje druhého roku existence Vlků se někteří chlapi pustili během sumbelů do zápasení, a někteří začali nosit „bitevní bundy“ po vzoru motorkářských gangů. Z původního přístupu „bereme každého, kdo přijde“ se organicky vyvinula hierarchie a pocit kolektivní identity. Vznikla nutnost určit, kdo k „nám“ patří, a kdo ne. Byly složeny sliby věrnosti, a noví členové začali procházet sítím čekatelského statusu. Jak mi řekl Grimnir – „proč si pustit ke stolu každého?“

Jarn-nefr

Do konce třetího roku se víceméně ustálil současný systém, a všichni noví členové museli být do budoucna jednohlasně schváleni v Ulfheimu lynchburgskou skupinou. Vlci mají členy z jedenácti států Unie a dokonce pár mezinárodních čekatelů. Některé „zavedenější“ pohanské organizace se jim posmívaly jako „smolařským bastardům“ („*luckless bastards*“), a ti to přijali za své a začali si tak žertem říkat. Některí Vlci mají na bitevních bundách nášivky „smolařský bastard.“

Ulfheim je 12 akrový, Vlkův vlastněný pozemek. Stojí tu malá chalupa, přístřešek na náradí a budova na menší ohně s hudbou. V roce 2013 skupina za pomoci drobných finančních příspěvků z vnějšku začala stavbu dlouhého domu, dnes skoro hotovou. Většina činnosti je však financována členskými příspěvky.

Odpoledne soubojů představovalo součást pravidelného měsíčního „mootu“ Vlků – „moot“ je slovo s hlubokými indoevropskými kořeny, překládané jako „sněm“ nebo „setkání“. Odtud pochází i anglický termín „moot point“ (něco samozřejmého, bez/mimo debaty). Původně „moot point“ označoval záležitosti, k jejichž rozřešení bylo třeba projednání na shromáždění, postupně se však termín vyvinul k označení věci rozřešené a tudíž irelevantní. Jedním z účelů mootu je projednání oficiálních záležitostí plnohodnotnými členy Vlků. Během odpoledne je Grimnir svolal, a oni se vzdálili, aby hlasovali o přijetí nového člena, a dalších – nečlenů utajených – záležitostech.

Zatímco Sköll hnal slunce napříč oblohou, připojil jsem se k několika čekatelům na vrcholku kopce. Řezali se, a vlastní krví kreslili runy a magické symboly na velký kus bílé látky. Měla posloužit jako asi šest metrů dlouhá plachta na napodobeninu dřevěné lodi postavené dřívě.

Pomohl jsem jim naplnit trup lodi větvemi na noční rituál – každoroční oslavu Baldrova pohřbu.

Baldrova loď

Ženy kmene připravily jídlo a my jedli, zatímco mezi námi kolovaly domácí medovina a pivo. Grimnir a několik dalších muzikantů hrálo lidovky. Několik dětí navzájem zápasilo. Všichni napjatě očekávali soumrak. Jak se blížil západ slunce, přistoupil ke mně vysoký chlapík s několika runovými tetováními na vytáhlém těle, aby mi něco pověděl o rituálu samotném. Jmenoval se Finnulfr a odpoledne učil a vysvětloval magické znaky. Řekl mi, abych se připojil k chlapům v jejich předrituální „zábavě“.

Grimnir mi podal láhev domácí medoviny a poručil mi ji dorazit. V porovnání se sladkými medovinami, které jsem pil dřív, byla výtečně suchá. Následoval jsem jeho a pár ostatních do lesa pod kopcem, na místo zvané Ve. Tady už hořel menší oheň a Finnulfr a další se pilně věnovali přípravám na rituál. Už byla skoro tma a vytrácející se světlo nad plápolajícím ohněm Ve působilo modře a studeně. Bušili do tří černých, runami pomalovaných bubnů v pevném, temném rytmu. Muži sundali košile a posílali dokola misku s černým popelem, krví a medovinou. Každý Vlk se pomazal směsí na obličeji prsou a pažích. Jeden z nich mě požádal, ať mu na čelo namaluju runu *algiz*. Nebyl jsem si jistý, nakolik se mám coby cizinec zapojovat, ale byl jsem vděčný, když mi černou šlichtou na obličej naškrábal nějaký neidentifikovatelný ornament.

Po dokončení pomazání se shromáždili kolem jednoho z bubnů a začali se skupinovým monotónním mručením, které znělo trochu jako hluboký **mongolský hrdelní zpěv**. Každý přidal odlišné mručení a kvílení do směsi prvotních zvuků jako z jiného světa.

Někde na tomhle místě se musíte rozhodnout, jestli chcete zůstat samolibým „objektivním“ pozorovatelem, nebo se nechat unášet zkušeností a podílet se na ní. Sám si určujete, jestli je film dost dobrý na to, abyste se do něj ponořili.

Já o tuhle zkušenost stál a letěl jsem za ní přes celé Státy. Zavřel jsem na chvíli oči a nechal jsem se unášet.

Někde mezi údery bubnů, mručením a divokým hrdelním zpěvem jsme se tam uprostřed tmy dostali zpět do duchovního stavu našich barbarských otců. Muži, magie a příroda se stali jedním a svět se znovu nadechl k životu.

Po několika dalších minutách dosáhlo bubnování vrcholu a zastavilo se. Muži povstali, došlo na objetí, poklepávání na ramena a záda, a také na potřesení předloktí rukou – preferovaný způsob Vlků. Proběhlo i vtipkování a tlumený smích, ale Vlci si navzájem připomněli vhodnost zachování nálady okamžiku.

Posadili mě vedle třímetrových nosítek, pokrytých černou látkou, která má představovat Baldrovo tělo. Grimnir ke mně přišel a podal mi plastový džbán plný pelyňkem dochucené medoviny.

„Tohle by tě mělo dostat do nálady.“

Polknul jsem pár hltů, ale Grimnir a Lyðulfr mě pobízeli dál, dokud jsem nespolykal, co musela být aspoň celá pinta. Pil jsem, dokud nebyli spokojeni a vtipkoval jsem, že už mám svůj věk – ve skutečnosti jsem si ale chtěl být jistý, že si noc budu pamatovat.

Šeptem se mi doneslo, že do vlastního fainingu zbývá asi dvacet minut. Finnulfr mi později vysvětlil, že se akt nazýval *faining*, a nikoliv *blót*, protože v jeho průběhu nebude prolita žádná obětní krev. Někteří chlapi se uvolnili, ostatní se věnovali posledním přípravám. Grimnir, Jarn-nefr, Finnulfr a Lyðulfr měli připravené texty k přečtení a potichu je spolu koordinovali.

Příběh Baldrovy smrti, trýzně a znovuzrození vychází z Völuspá v Poetické Eddě, byl rozvinut v Gylfiho poblouznění v Sturlusonově Prozaické Eddě a v roce 1855 byl **převyprávěn básníkem Matthewem Arnoldem**.

Baldr byl syn Odínův a Thórův bratr. Jako bůh světla a čistoty byl znám coby nejkrásnější z bohů. Spolu se svou matkou Frigg ve snu viděli jeho smrt, a tak Frigg žádala všechny rostliny, zvířata a kameny, aby přísahaly, že mu nikdy neublíží. Protože vypadalo tak nevinně a na přísahu ještě mladé, přehlédla Frigg jmelí. Jelikož mu nic nemohlo ublížit, stal se Baldr nezranitelným a ostatní bohové na něj pro zábavu vrhali různé věci – aniž ho mohli zranit. Zlomyslný Loki vyrobil ze jmelí šíp (nebo kopí), a dal ho slepému bohu Höðrovi, aby ho vypustil na Baldra. Ten po zasažení padl mrtev.

Bohové ronili slzy a navršili pohřební hranici na lodi, určené ke spálení na mořské hladině – „**tak si to totiž mrtví přejí.**“ Po smrti odešel Baldr do podsvětního panství Hel, a i když se mu jeho matka snažila vyprosit propuštění, musí tam zůstat až do Ragnaröku, konce cyklu světa. Poté, co ostatní bohové zemřou a ohnivý obr Surtr svým planoucím mečem spálí svět, bude Baldr z podsvětí konečně propuštěn a pro přeživší katastrofy začne nový věk.

Baldrův příběh je příběhem o naději a znovuzrození krásy a čistoty, následující věk temnoty a zoufalství.

Baldrova pohřební hranice

Spatřili jsme podél cesty z kopce světla. Znovu se rozezněly bubny a každý se ujal svého místa. Ženy a další příslušníci kmene se shromáždili nad Ve.

Jakmile se všichni usadili, Finnulfr zvedl kopí a zvoláním se dovolával duchů země, bohů a předků. Grimnir, Jarn-nefr a Lyðulfr přednesli ohnivé – takřka nietzscheovské – řeči o překonávání sebe sama skrze kázeň a vůli a o navýšení cti kmene vylepšením vlastní osobnosti. Grimnir shromážděným pohanům připomněl, že se nachází na místě „mimo čas“, stojí v otevřené revoltě proti modernímu světu a usilují o to, stát se odlišným typem člověka. Promluvil o zlořádech okolního, neustále se rozpínajícího světa a zakončil poznámkou, že doba přeje tomu být vlkem – těm totiž patří budoucnost. Lyðulfr hovořil o Baldrově obrodě a o světle, které nakonec vzejde z temnoty. Svě ponuré pohanské kázání zakončil zvoláním: „Ať žije smrt!“

Když všichni domluvili, Jarn-nefr uvedl čekatele, který na moot přicestoval až z Wyomingu. Vysoký, udělaný chlápek s velice světlými vlasy. Odpoledne jsem ho sledoval, jak ve svém boxerském zápase poráží protivníka. Jarn-nefr mu ovinul kolem ramenou vlčí kůži a nasměroval ho ke kamennému pódiu, kde přede všemi přečetl svou přísahu a stal se plnoprávným členem Vinlandských vlků. Dostal jméno „Ref the Fox.“

V tom okamžiku Finnulfr a další „naplnili“ medovinu galdrem, což značí, že nad ní zazpívali posvátné zpěvy. Ženy kmene nápoj roznášely a naplnily každý z rohů dostatečným množstvím k přípitku bohům. Když jsme dopili, každý z nás plivl do kolující misky, jejíž obsah byl následně vylit na zem.

Jarn-nefr vedl průvod zpět na kopec, a každého vyzval, aby si utřídil myšlenky pro sumbel – aby slova „byla hodna bohů.“

Vlci opatrně a zasmušile nesli Baldrovo tělo nahoru po serpentínách, a položili jej na pohřební hranici.

Utvořili jsme kolem lodi kruh a proběhl sumbel s přípitky všem bohům, hrdinům a předkům,

následovaný kolem osobnějších slibů a přísah. Některé přípitky byly vážné, jiné velkolepé, další smutné a některé veselé.

Když proběhly přípitky dokola potřetí, někdo položil vedle Baldrova těla runami pokrytou destičku. Zazněla slova na jeho počest a Jarn-nefr zapálil loď. Sledovali jsme, jak se praskání sena a větviček rozrůstá ve vatru, s plameny šlehajícími šest metrů vysoko.

Baldrova hořící loď

Potom se kmen rozešel, kdy se lidé vrátili k menšímu ohni, aby se poohlédli po dětech nebo popadli hudební nástroje či pohárky. Jednohlasně zaznělo několik písní, včetně bitevní hymny Vlků, „I'm A Good Old Rebel“ a několika starých námořnických písniček. Vytáhl jsem krabičku doutníků a nabídl je Grimnirovi a několika dalším. Vykouřili jsme je u pohasínajícího ohně, který stále osvětloval obrysy loď. Grimnir spolu s jednou k nikomu nepatřících žen pak zmizeli v lese. Některí Vlci se uchýlili do stanů, aut a někteří si ustlali, tak kde zrovna leželi – na zemi vedle řevavých uhlíků.

Vlci by jistě neocenili, kdybych svůj zážitek připodobňoval k něčemu tak vulgárnímu, jako je televizní seriál, ale musím se přiznat, že čas strávený v Ulfheimu mi připadal jako kříženec mezi *Sons of Anarchy* a *Vikings*.

S výjimkou toho, že Ulfheim neslouží na rozdíl od těchto seriálů jako pozadí pro další bajku o silné ženské hrdince nebo scén, kde si soupeřící ženy vjíždí do vlasů. Dění v Ulfheimu směřuje ke zformování skutečného mužského bratrství. Nejde o únik do jiného světa na hodinu nebo den, ale nadobro. Vinlandští vlci se stávají barbary. Jako nepotřebný šunt nechávají za sebou příslušnost ke státu, nucenému rovnostářství, zoufalému konzumerismu, k tomuto zdeformovanému modernímu světu umělé krásy a mrtvých bohů. Budují autonomní zónu, komunitu na základě kontaktu tváří v tvář a pěst proti pěsti, kde mají zas jednu mužnost a čest své náležité místo.

Když můžou oni, co brání vám?

Článek *A Time for Wolves: The Wolves of Vinland are Building a Tribe Outside the System* byl

převzat ze stránek Jacka Donovana.